

РЕШЕНИЕ

№ 55

гр. Варна, 17.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ ТО, в публично заседание на двадесет и първи декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Цвета П.а

Членове: Пламен Ат. Атанасов
Деница Добрева

при участието на секретаря Мая М. Петрова
като разгледа докладваното от Пламен Ат. Атанасов Въззивно гражданско дело № 20233100501992 по описа за 2023 година

произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.259 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на “Кеш Кредит Мобайл“ ЕАД, с ЕИК 202376220, със седалище и адрес на управление: гр.София, ж.к.“Света Троица“, ул.“Зографски манастир“ №15, вх.Г, ет.6, действащо чрез адв.П. П., против Решение №1340 от 24.04.2023г. по гр.д.№20223110114311 по описа на Районен съд Варна, с което е уважен предявеният от Г. А. Н.-Ч., с ЕГН *****, с адрес: *****, чрез адв.П. Н., със служебен адрес: *****, против жалбоподателят иск с правно основание чл.124 ГПК във вр. с чл.26 , ал.1, пр.1 от ЗЗД и с чл.22 от ЗПК, приемане на установено, че ищцата не дължи на ответното дружество сумата от 143.84лв., представляваща договорни лихви по Договор №***** за потребителски кредит тип “Кредитна линия №100258561“ от 06.08.2020г., поради нищожност на договора.

В жалбата се излага, че решението на РС Варна е недопустимо и неправилно, поради допуснати нарушения на материалния закон и на съдопроизводствените правила, както и е необосновано. Поддържа се, че при връчване на книжата на ответника по реда на чл.131 от ГПК са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, тъй като в действителност исковата молба и приложенията не са връчени на ответната страна по предвиденият в закона ред. Изложени са пространни съображения за нередовност на връчването, респективно се поддържа, че предвид нарушената процедура по връчване се е

стигнало и до провеждане на съдебното производство пред първата инстанция без участието на ответника, като по този начин последният е бил възпрепятстван да направи необходимите възражения и процесуални действия в своя защита, както и да вземе отношение по исковата молба и доказателствата по делото. Ето защо се твърди, че постановеното съдебно решение е недопустимо спрямо неучаствала в производството страна, като същевременно то е и неправилно, предвид извършеното съществено нарушение на съдопроизводствените правила. На следващо място се поддържа, че атакуваният съдебен акт е в противоречие с материалния закон и с доказателствата по делото, като се оспорват изводите на съда за нищожност на договора за кредит на основание чл.22 от ЗПК във вр. чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК. Поддържа се, че преценка на съда за неяснота и неразбираемост на посочването в договора на ГПР и тълкуването на чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК, са неправилни. Твърди се, че дори да се установи несъответствие на размера на ГПР с предвиденият лимит в чл.19, ал.4 от ЗПК, то санкцията за това е предвидена в чл.19, ал.5 и ал.6 от ГПК. Оспорват се изложените в решението констатации за нищожност на процесния договор на основание чл.11, ал.1, т.10 вр. чл.22 от ЗПК, като се твърди, че съдържанието на договора за кредит отговаря на изискванията на чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК. По конкретно се сочи, че в чл.1, ал.4, т.7 от договора е описан начина на формиране на ГПР, като размерът му за всяка възможна комбинация от сума за усвояване и срок за издължаване се съдържа в Приложение №1 към договора. Соци се, че процесният договор за потребителски кредит тип “Кредитна линия“, е рамков договор за кредит, по който могат да се усвояват суми за различни периоди на погасяване, като са налице 156 различни комбинации от сума и срок. Соци се още, че според заложената в закона формула за изчисление на ГПР, размерът на същия се променя в зависимост от размера на усвоената сума и срока за нейното връщане. Твърди се поради вариативността на дълга, с цел потребителят да е максимално информиран за приложимия размер на ГПР, кредиторът е предоставил информация за ГПР при всяка от възможните комбинации за усвояване по рамковия договор в Приложение №1 към последния. Твърди се още, че в случая при изчисляването на приложимите проценти на ГПР, са взети предвид всички общи разходи по кредита съгласно § 1, т.1 от ДР на ЗПК. На следващо място се оспорват изводите на първоинстанционният съд за нищожност на клаузите, дефиниращи възнаградителната лихва, поради надвишаването ѝ на трикратния/двукратния размер на законната лихва и съответно соченото нарушение на “добрите нрави“ по смисъла на чл.26, ал.1, пр.3 от ЗЗД. Оспорва се и приложимостта на цитираната в атакуваното решение съдебна практика, като се сочи, че по отношение на договорите за предоставяне на заеми и недействителността, ЗПК е специален спрямо общите норми, включително разпоредбите на ЗЗД. В този смисъл нормата на чл.22 от ЗПК се явява специална спрямо чл.26 от ЗЗД, респективно в първата разпоредба са изброени изчерпателно основанията, на които договорът за потребителски кредит може да бъде обявен за недействителен. Твърди се, че ЗПК предоставя на потребителя специфична защита срещу завишени стойности на възнаградителната лихва, като в същия е уговорена горна граница на ГПР, в който като основен компонент е включен именно лихвения процент. Твърди се, че практиката на съдилищата за обявяване на недействителни съглашения за възнаградителна лихва и ГПР,

които надвишават 3 пъти законната лихва за просрочени задължения, е преустановена с приемането на новата алинея 4 на чл.19 от ЗПК, с която е увеличен размера на 5 пъти. В подкрепа на това становище се излагат доводи, които са базирани на обсъжданията и мотивите, при изготвянето на посочената по-горе законодателната промяна. На последно място се оспорват изводите за нищожност на договора за кредит, поради включването в същия на неясни клаузи за ГПР, които са в противоречие с нормативно установения максимум, както и неравноправни договорки за възнаградителна лихва. Твърди се, че дори такива клаузи/договорки да са налице в действителност, то законът предвижда тяхната нищожност на основание чл.19, ал.5 от ЗПК или чл.21, ал.1 от ЗПК. Ето защо се поддържа, че чл.22 от ЗПК, който предвижда нищожност в цялост на договора за кредит, е неприложим, доколкото в него са посочени реквизитите, предвидени в чл.11, ал.1 от ЗПК. Моли за отмяна на атакуваното решение и отхвърляне на предявените претенции.

В срока по чл.263 от ГПК въззиваемата страна Г. А. Н.-Ч., чрез процесуалният си представител, е депозирала отговор на въззивната жалба, с който се поддържа становище за нейната неоснователност. Оспорват се доводите на жалбоподателя, че при връчването на книжата на ответника, са допуснати процесуални нарушения, като се развиват аргументи за спазването от съда на специалните разпоредби за призоваването на юридически лица-кредитни институции. Оспорват се и аргументите на жалбоподателя за валидност на процесният договор за потребителски кредит, като се развиват насрещни такива за неговата недействителност, тъй като в разрез с изисквания на добросъвестността и в ущърб на кредитополучателя, в същият е договорен годишен лихвен процент от 36 %, с който се нарушават добрите нрави и се внася неравноправие между правата и задълженията на потребителя и доставчика на финансова услуга. Ето защо се поддържа, че е налице нищожност на клаузата за уговореното възнаграждение. На следващо място се излагат доводи за недействителност на договора на основание чл.21, ал.1 от ЗПК, поради несъответствие с /заобикаляне на/ изискванията на чл.19, ал.1 и ал.2 от ЗПК вр с § 1, т.1 от ДР на ЗПК, доколкото при изчисление на ГПР не е включено възнаграждението на поръчителя, то посочения размер на общите разходи не отговаря на действително приложения такъв между страните, което е нарушение на разпоредбата на чл.11, ал.1, т.11 от ЗПК и същевременно представлява “заблуждаваща търговска практика“ по смисъла на чл.68 д, ал.1, т.1 от ЗЗП. Поддържа се още, че нищожността на клаузата за договорната лихва, респективно на клаузата за ГПР, която е съществен елемент на договорното съдържание, има за юридическа последица изначална недействителност на кредитната сделка. Сочи се приложима съдебна практика и се моли за потвърждаването на атакуваното решение, като правилно и законосъобразно.

В съдебно заседание въззивникът не се представлява и не взема становище.

Въззиваемата страна Г. А. Н.-Ч., чрез постъпила писмена молба от пълномощник, поддържа становището си за неоснователност на жалбата претендира присъждането на деловодни разноски.

Въззиваемата страна “Кредит Гаранция“ ЕООД не се представлява и не взема

становище.

Настоящият състав на Варненски окръжен съд, като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата, приема за установено от фактическа и правна страна, следното:

Съдът е сезиран със субективно и обективно съединени искове с правно основание чл.124 от ГПК за приемане на установено, че Г. А. Н.-Ч., с ЕГН ***** не дължи на “Кеш Кредит Мобайл“ ЕАД, с ЕИК 202376220 сумата от 143.84лв., представляваща договорни лихви по Договор №***** за потребителски кредит тип “Кредитна линия №100258561“ от 06.08.2020г., поради нищожност на договора на основание чл.26, ал.1, пр.3 от ЗЗД или недействителност На основание чл.22 от ЗПК и на “Кредит Гаранция“ ЕООД, с ЕИК 201281666 сумата от 776.16лв., представляваща възнаграждение по Договор за възлагане на поръчителство от 06.08.2020г., поради нищожност на договора на основание чл.26, ал.1, пр.3 от ЗЗД и защото обезпечава задължение по недействителна кредитна сделка.

В исковата молба се твърди, че на 06.08.2020г. ищцата и “Кеш Кредит Мобайл“ ЕАД е сключен Договор ***** за потребителски кредит тип “Кредитна линия №100258561“ по силата, на който дружеството предоставя в заем на физическото лице сумата от 700лв., която следва да се върне в срок до 06.08.2021г., чрез 12 равни месечни вноски от по 70.32лв., включващи главница и лихва, при лихвен процент от 36 % и годишен процент на разходите в размер на 42.97 %. Сочи се, че според чл.1, ал.2 от договора за потребителски кредит кредитополучателя се съгласява в 5 дневен срок от одобреното искане за усвояване на всяка сума в рамките на кредитния лимит, да осигури като обезпечение по кредита си поръчителство от страна на две физически лица, наети на безсрочен трудов договор с минимално брутно месечно възнаграждение за всеки в размер на 1500лв., или одобрено от кредитодателя дружество-поръчител, или неотменима и безусловна банкова гаранция от одобрена от кредитора банка, съгласно нарочен списък. Твърди се, че с оглед посоченото задължение, на 06.08.2020г. ищцата е сключила Договор за възлагане на поръчителство с “Кредит Гаранция“ ЕООД по силата, на който дружеството се е задължило да отговаря солидарно за всички задължения на кредитополучателката при условията и на срока на Договор №***** за потребителски кредит. Сочи се, че в договор за възлагане на поръчителство е предвидено, че той ще породи действие само, ако в 5 дневен срок от одобреното искане за усвояване на всяка сума в рамките на кредитния лимит по договора за потребителски кредит, кредитополучателя не осигури предвиденото в същия обезпечение-поръчителство и не представи съответните доказателства за това. Твърди се, че на основание договора за възлагане на поръчителство ищцата се съгласява да заплаща на поръчителя възнаграждение на месечни вноски в размер на по 64.68лв., чиито падеж съвпада с този на вноските по договора за кредит. Поддържа се, че договора за потребителски кредит и договора за възлагане на поръчителство, са нищожни поради противоречие с добрите нрави, евентуално защото не са спазени императивните изисквания на ЗПК или защото съдържат неравноправни клаузи по смисъла на чл. 43 и сл. от ЗЗП. Твърди се, че с договорения фиксиран годишен лихвен процент в размер на 36% се нарушават добрите нрави и се внася

неравноправие между правата и задълженията на потребителя и доставчика на финансова услуга в разрез с изисквания на добросъвестността и в ущърб на кредитополучателя, поради което е налице нищожност на уговореното възнаграждение. Сочи се, че макар при формиране размера на възнаградителната лихва да не е установен императивен лимит, то обективен критерий за добросъвестното ѝ определяне може да бъде размера на законната лихва, без обаче тя да може да се приеме като максимален размер. Поддържа се, че според трайната съдебна практика при обезпечени кредити за противоречаща на добрите нрави се приема уговорка, предвиждаща възнаградителна лихва, надвишаваща двукратния размер на законната лихва. Сочи се, че в настоящия случай договорената лихва е в размер на 36 % годишно и надхвърля повече от три пъти законната, което представлява нарушение на добрите нрави. На следващо място се поддържа, че при сключване на договора за потребителски кредит не са спазени и императивните изисквания на чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК, тъй като в същият не е записан действителния размер на ГПР. Твърди се, че действително приложеният в кредитното правоотношение ГПР, е различен от този посочен в договора. Твърди се, че вписвайки в контракта ГПР от 50%, кредиторът е заблудил потребителя, като използваната заблуждаваща търговска практика е довела до неравноправност на уговорката за ГПР, съответно до нищожност на клаузата за ГПР и произтичащите от това последици по чл.22 от ЗПК, а именно нищожност на сделката, поради липса на задължителен реквизит от съдържанието визиран е чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК. Поддържа се, че уговореното възнаграждение за поръчител е разход по кредита, който е следвало да бъде включен при изчисляването на годишния процент на разходите, в качеството му на индикатор за общото оскъпяване на кредита. Развити са подробни съображения за правната природа и компонентите на ГПР, респективно относно нуждата от включване на възнаграждението за поръчител в общите разходи, като се сочи и относима съдебна практика. На следващо място се твърди се, че посочването на различен ГПР от реално прилагания в отношенията между страните, представлява “заблуждаваща търговска практика“ по смисъла на чл.68д, ал.1, т.1 от ЗЗП и е основание за характеризиране на договорните клаузи като неравноправни по смисъла на чл.143 и сл. от ЗЗП. Изложени са подробни аргументи за увреждащият характер на недобросъвестното поведение на кредитора, който е заблудил кредитополучателя за размера на общите разходи по процесния заем, респективно се поддържа, че договора за потребителски кредит се явява недействителен. В заключение се поддържа, че на основание чл.23 от ЗПК и тъй като договор за потребителски кредит е недействителен, ищцата дължи връщане на само чистата стойност на кредита.

За да се произнесе по спора съдът съобрази следното:

Жалбата, инициирала настоящото въззивно произнасяне, е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от обжалване, поради което е допустима и следва да се разгледа по същество.

Съгласно разпоредбата на чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта-в обжалваната му част. Обжалваното решение е валидно постановено в пределите на правораздавателната власт на съда, същото е

допустимо, като постановено при наличието на положителните и липса на отрицателните процесуални предпоставки.

Доводите на жалбоподателят и ответник “Кеш Кредит Мобайл“ ЕАД, че нередовното призоваване на незаявен от страната електронен адрес, е довело до развитие на производство пред първата инстанция, без участието на ответника и от там до постановяване на недопустимо решение, са неоснователни. Съдебното решение е недопустимо, когато съдът: -е разгледал спор, който не е подведомствен на съдилищата, или не е подсъден на съответния съд; -е разгледал непредявен иск и не е разгледал предявения; -се е произнесъл при липса на право на иск /липса на съответния процесуален ред за защита на права/ или при ненадлежно упражнено право на иск-по нередовна искова молба, при липса на положителна процесуална предпоставка или наличие на отрицателна процесуална предпоставка за възникването и надлежното му упражняване; -е постановил решение при оттегляне или отказ от иска; -е възобновил спрян по взаимно съгласие на страните производство, без да е направено искане за възобновяване. Във всички останали случаи решението е неправилно и в зависимост от естеството на съответния порок, той се отстранява по реда на инстанционния контрол. В случая гореизброените пороци не са налице, а е допуснато нарушение на процесуалните правила при връчване на съобщенията, водещо до ограничаване на правото на защита на ответната страна, което обаче е преодоляно с предоставената възможност на ответника да направи възражения и да ангажира доказателства по реда на чл.131 от ГПК във въззивната инстанция. Предвид изложеното атакуваното решение в обжалваната му част е допустимо и следва да се провери неговата правилност и законосъобразност.

По отношение на неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпоредбата на чл.269, ал.1, изр.2 от ГПК, въззивният съд по принцип е ограничен от посочените в жалбата оплаквания за неправилно формираните от съда изводи. В случая оплакванията на въззивника, съставляват оспорване на формираните на районният съд изводи за нищожност/недействителност на процесният договор за кредит. С оглед горепосоченото ограничаване на правата на страната в производство пред първата инстанция, въпросните оспорвания не съставляват новонаведени възражения или фактически твърдения и следва да бъдат разгледани по същество.

С оглед характера на предявеният иск, а именно отрицателен установителен, е налице размесване на доказателствената тежест в процеса, респективно ответника следва при условията на пълно и главно доказване да установи, че между него и ищеца е сключен действителен и валиден договор за кредит, предвиждащ съответните права и задължения /размер, срок, падеж, лихви, такси, обезщетения и т.н./, в това число и предаване /усвояване/ на заемната сума на кредитополучателят. Ищецът от своя страна, следва да установи правоизключващите си възражения за недействителност на процесният договор за кредит или на част от клаузите същия.

По делото не е налице спор и от приетите по делото доказателства, е видно, че между ищцата и ответника “Кеш Кредит Мобайл“ ЕАД е сключен Договор ***** от 06.08.2020г. за

потребителски кредит тип "Кредитна линия №100258561" по силата, на който дружеството е предоставило в заем на физическото лице сумата от 700лв., която следва да се върне в срок до 06.08.2021г., чрез 12 равни месечни вноски от по 70.32лв., включващи главница и лихва, при лихвен процент от 36 % и посочен в договора годишен процент на разходите в размер на 42.97 %. Видно е още, че погасяването на въпросното задължение е обезпечено с Договор за възлагане на поръчителство, сключен между ищцата и ответника "Кредит Гаранция" ЕООД, по силата на който дружеството се е задължило да отговаря солидарно за всички задължения на кредитополучателката, срещу възнаграждение в общ размер от 776.16лв., платимо на месечни вноски в размер на по 64.68лв., чиито падеж съвпада с този на вноските по договора за кредит. Не е налице спор и че сумата по договора за кредит е усвоена от ищцата.

Настоящият въззивен състав намира за неоснователни доводите на ищцата за нищожност на клаузата от договора, определяща размера на възнаградителната лихва по кредита, съответно за неправилни мотивите на първоинстанционният съд, който е приел, че уговорка за лихва, надвишаваща трикратния размер на законната лихва, противоречи на добрите нрави. Безспорно е, че уговореният с процесния договор размер на фиксираният годишен лихвен процент е 36 %, а според публично достъпните данни размера на законната лихва за забава през процесния период е 10 % /формиран от основния лихвен процент на БНБ, който през срока на договора за кредит е 0 % + надбавка от 10 %/. В резултат, от което размера на договорната лихва действително надхвърля трикратния размер на законната лихва. От друга страна обаче актуалната съдебна практика изоставя консервативното разбиране, че уговорка за възнаградителна лихва, която надхвърля двукратно законната такава по обезпечени кредити и трикратно по необезпечени кредити, е нищожна по смисъла на чл.26, ал.1, пр.3 от ЗЗД, като се приема, че няма установен универсален критерий за преценка кога договорената лихва е неморално висока и надхвърля границите на нравствено допустимото. Вместо това се възприема, че този въпрос следва да се решава конкретно за всеки отделен случай, като се съобразят всички обстоятелства по делото-не само размер на лихвата, но и размерът и валутата на предоставения капитал, срокът на ползването на паричните средства; обстоятелствата, при които е било поето задължението за лихва, нейната функция, както и всички други условия и обстоятелства по договора, които евентуално биха имали значение за размера □. Наред с това нищожността на договорната възнаградителна лихва може да произтича не само от начина на изчисляване /размера/, но и на плащане-пр.уговорка за плащане на главницата, само с една или само с няколко последни вноски, би накърнила принципа за справедливост.

В разглежданият казус срокът на договора е 12 дванадесет месеца, който е обичаен за този тип бързо и достъпно /дистанционно/ отпускани потребителски кредити, които не са съпроводени с продължителна и формално обременена процедура по отпускането свързана с допълнителни разходи. Общата стойност на дължимата на възнаградителна лихва е 143.84лв., което е малко повече от 1/5 от размера на отпуснатата в заем сума от 700лв. Въпросните особености на процесния договор, вероятно са и основната причина

кредитополучателя да предпочете заем от небанкова институция, вместо банков кредит. В този смисъл уговореният с процесният договор размер на възнаградителна лихва не е неоправдано висок или несправедлив, съответно не води до неоснователно обогатяване на кредитора. Наред с това плащането на главницата и лихвата, става едновременно чрез месечни анюитетни вноски, което не дови до допълнително /скрито/ генериране на лихва, каквото би се получило при плащането на неравни погасителни вноски или на такива предвиждащи погасяване първо на възнаграждението, след което на главницата.

С оглед горното и като взе предвид автономията на волята на страните, настоящият състав на съдът приема, че размерът на възнаградителната лихва е съответен на насрещната престация на кредитора и на риска, който той поема като небанкова институция, която се самоиздържа от собствената си печалба. В този смисъл съдът намира, че договарянето на лихва в размер на 36 % не противоречи на принципа за справедливост и добросъвестност, съответно че клаузата от договора, която я предвижда, не противоречи на добрите нрави.

За да достигне до горният извод съда съобрази още, че възприетото в съдебната практика разбиране за нищожност на клауза, предвиждаща дължимост на възнаградителна лихва, надвишаваща трикратния размер на законната лихва, е било релевантно преди приемането на чл.19, ал.4 и ал.5 от ЗПК /в сила от 23.07.2014г./, докогато в закона не е била определена горна граница на договорната лихва при потребителските кредити. Със създаването на ал.4 и ал.5 на чл.19 от ЗПК по императивен начин се регламентира предела на общо оскъпяване на кредита-до пет пъти размера на законната лихва. С поставянето на максимална горна допустима граница на годишния процент на разходите, законодателят е защитил правата на кредитополучател от едностранен произвол на по-силната икономически страна, каквато е кредитодателят /в този смисъл е налице обилна, макар и незадължителна практика-Решение №183 от 25.02.2020г. по т.д.№1920/2019г. на ОС Варна, Решение №176 от 29.06.2020г. по в.гр.д.№234/2020г. на ОС Пазарджик, Решение №119 от 29.04.2020г. по в.гр.д.№570/2019г. на ОС Враца, Решение №22 от 24.02.2020г. по т.д.№11/2020г. на ОС Русе, Решение №260048 от 26.10.2020г. по в.гр.д.№218/2020г. на ОС Шумен, Решение от 22.03.2021г. по в.гр.д.№11513/2019г. на СГС, Решение №260123 от 10.06.2021г. по в.гр.д. №114/2021г. на ОС Кюстендил и др./. До предвидения в чл.19, ал.4 от ЗПК размер страните могат свободно да се договорят и потребителят може да извърши преценка дали конкретните условия са изгодни за него, като с уговорения в процесния договор ГПР в размер на 42.97 % са спазени тези изисквания, съответно клаузата за заплащане на договорна лихва с 36% фиксиран годишен лихвен процент, се явява действителна.

Доводите на ищцата за наличие на пороци в процесният договор, които обуславят неговата недействителност по смисъла на чл.22 от ЗПК във връзка с чл.11, ал.1, т.11 от ЗПК, са неоснователни и се опровергават от събраните по делото доказателствата. Видно е от съдържанието на договора, ведно с погасителен план, че при сключването му са спазени изискванията на горепосочените разпоредби, като е годишен посочен процент на разходите в размер на 42.97 %, с което са спазени нормативните изисквания. Скритото оскъпяване на кредита, в резултат от не включването на възнаграждението по недействителният договор за

обезпечение, чрез поръчителство, не води до липса на задължителен реквизит в договора за кредит, а до недействителност на клаузата, предвиждаща кредитиране /финансиране/ с размера на възнаграждението на основание специалната разпоредба на чл.19, ал.4, изр.последно от ЗПК, поради надхвърляне на максималната стойност на ГПР. В този смисъл потребителят не дължи заплащане на възнаграждението по договора за поръчителство, но това не рефлектира не действителността на договора за кредит.

С оглед гореизложеното и предвид факта, че извършената служебна проверка установява спасяването на изискванията чл.10, ал.1, чл.11, ал.1, т.7-т.12 и т.20 и чл.12, ал.1, т.7-т.9 от ЗПК при сключването на процесният договор за кредит, съдът намира че претенцията на ищцата за установяване на недействителността на договора за кредит, се явява неоснователна.

В заключение съставът на въззивния съд намира, се налага отмяна на обжалваното решение в обжалваната му част и постановяване на ново, с което да се отхвърли иска за приемане на установено, че ищцата не дължи на ответното дружество сумата от 143.84лв., представляваща договорни лихви по Договор №***** от 06.08.2020г. за потребителски кредит тип “Кредитна линия №100258561“, поради нищожност на договора.

При този изход от спора извършеното от първоинстанционния съд разпределение на деловодните разноските, се явява неправилно и следва да бъде отменено, в това число и постановеното определение за изменение на решението в частта за разноските, вместо което следва се присъдят разноски на жалбоподателя-ответник в размер на 400лв. за заплатен адвокатски хонорар.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №1340 от 24.04.2023г. постановено по гр.д.№20223110114311 по описа на Районен съд Варна, с което е уважен предявеният от Г. А. Н.-Ч., с ЕГН ***, иск с правно основание чл.124 ГПК във вр. с чл.26, ал.1, пр.1 от ЗЗД и с чл.22 от ЗПК, против “Кеш Кредит Мобайл“ ЕАД, с ЕИК 202376220 за приемане на установено, че ищцата не дължи на ответното дружество сумата от 143.84лв., представляваща договорни лихви по Договор №***** за потребителски кредит тип “Кредитна линия №100258561“ от 06.08.2020г., поради нищожност на договора, както и в частта, с която е осъдено ответното дружество да заплати на ищцата деловодни разноски в размер на 500лв., ведно с Определение №9790/17.08.2023г., с което е изменено решението в частта за разноските, чрез присъждането в полза на адв.П. Н., със служебен адрес: *****, на адвокатско възнаграждение по реда на чл.38, ал.2 от ЗА в размер на 450лв., вместо което ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ иска на Г. А. Н.-Ч., с ЕГН ***, с адрес: *****, с правно основание чл.124 ГПК във вр. с чл.26 , ал.1, пр.1 от ЗЗД и с чл.22 от ЗПК, против “Кеш Кредит Мобайл“ ЕАД, с ЕИК 202376220, със седалище и адрес на управление: гр.София,**

ж.к.“Света Троица“, ул.“Зографски манастир“ №15, вх.Г, ет.6, **за приемане на установено, че ищцата не дължи на ответното дружество сумата от 143.84лв.**, представляваща договорни лихви по Договор №***** за потребителски кредит тип “Кредитна линия №100258561“ от 06.08.2020г., с оглед нищожността на договора, поради противоречието му с добрите нрави или поради неговата недействителност, поради липса на задължителен реквизит по чл.11, ал.1, т.11 от ЗПК, като неоснователен.

ОСЪЖДА Г. А. Н.-Ч., с ЕГН *****, с адрес: *****, **да заплати на “Кеш Кредит Мобайл“ ЕАД**, с ЕИК 202376220, със седалище и адрес на управление: гр.София, ж.к.“Света Троица“, ул.“Зографски манастир“ №15, вх.Г, ет.6, **сумата от 400лв.** представляваща деловодни разноси за заплатен адв.хonorар.

В частта по отношение на иска насочен против “Кредит Гаранция“ ЕООД, първоинстанционното решение не е обжалвано и е влязло в сила.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____